

Istorinis meilės romanas

LOUISE ALLEN
APSIMESTI
HERCOGO
ŽMONA

 svajonių knygos

APSIMESTI
HERCOGO
ŽMONA

LOUISE ALLEN

APSIMESTI
HERCOGO
ŽMONA

Vilnius
2023

1819 m. birželio 1-oji, Londono krantinė auštant

– Norėčiau, kad apsigalvotum ir keliautum pašto karieta, o gal net ir diližanu, panele Periš, – rypavo ponias Volgreiv. – Po dvylikos valandų pasiektum Didįjį Jarmutą pakeliui jaukiai pailsėdama užteigose namuose. – Ji apžvelgė ankstyvo ryto šviesoje boluojančią purviną prielauką, išraiškingai uosdama jos dvoką.

Ekonomėi teko skubiai šastelėti į šoną pro šalį prakiekiant krovikui, stumiančiam pilną karutį. Esant tokiai padėčiai sunku išlikti oriai.

– Nevartočiau žodžio *jaukiai* apibūdindama didumą viešbučių, kuriose teko apsistoti keliaujant, – postringavo Sara ištiesta ranka prilaikydama ekonomę. – Diližanuose mane visada siaubingai pykina. O pašto kariatės kratymas kažkodėl dar bjauresnis, nei važiuojant

greitą karieta. Man patinka keliauti jūra. Nesergu jūros liga – tikriausiai dėl gryno oro. Be to, kelionė perpus pigesnė. – Į tai visuomet reikėdavo atsižvelgti.

– Ir vis dėlto, dievaži, kokie įžeidinėjimai ir nepatogumai gali laukti jaunos panelės be palydovės. Visi tie grubūs jūreiviai! – nenustojo rypavusi ekonomė. Horizonte per ryto rūką dūluojantis Londono Taueris tarsi pritarė jos perspėjimo melodramiškai gaidelei.

– Su manimi bus Milė. Turėsime atskirą kajutę, – Sara ramino ekonomę. – Be to, kapitonas Barlou buvo vienas iš tėčio bocmanų. O tėtis visada labai atidžiai rinkdavosi samdomus vyrus.

– Taip, bet kas žino, kaip žemai galėjo nusiristi žmogus po liūdnos tavo vargšo tėvo mirties.

– Negaliu įsivaizduoti, kodėl jis būtų turėjęs *nusiristi*, – gyvai atsakė Sara, vengdama užuominos apie laivybos kompanijos bankrotą ir tėvo savižudybę. – Galų gale, ponas Barlou buvo paaukštintas ir tapo kapitonu, tiesa? Esu tikra, jis puikiai manimi pasirūpins. Taigi, brangioji ponia Volgreiv, laivas visai čia pat už kampo. Dabar imkime ir atsisveikinkime. Juk žinau, kad turite grįžti į Aukso aikštę prieš ponui Kardju atvykstant perimti nuosavybės, o laikas bėga.

– Ak taip, dievaži. Turiu pasakyti, panele Periš, bijau, kad jis nepasirodys esąs pakantus darbdavys. Priešingai nei mūsų brangioji panelė Troter.

Sarai nereikėjo to įrodinėti. Pakako jai atsiųsto trumpo pono Kardju rašteliu. Ten buvo rašoma, kad darbdavei mirus jam, sūnėnui ir įpėdiniui, nereikalinga kompanjonės pagalba. Taigi panelė Periš padarys paslaugą išsikrausčiusi per savaitę iki jam atvykstant.

Sarai pavyko išspausti nerūpestingą šypsena.

– Ponas Kardju tikrai įvertins tai, kaip pavyzdinai tvarkote namų ūkį, ponია Volgreiv. Dar kartą ačiū, kad buvote man tokia gera. Viso geriausio!

– Sudie, brangioji panele Periš. Ar man parašysi?

Sara suprato, kad teks pasistengti norint ryžtingai keliauti tolyn. Antraip susirūpinusi ekonomė stovės čia gražydama rankas, kol laivas neišplauks. Sara pasilenkė ir šiltai pabučiavo tą pagyvenusią moterį į skruostą.

– Eime, Mile.

Ir tarnaitė, kantriai lūkuriavusi viso užsitęsusio atsi-
sveikinimo metu, pakėlė du kelioninius krepšius. Sara paėmė likusius, po vieną kiekvienai rankai. Apsisukusi ji staiga susidūrė su kažkokiu tvirtu kaip uola objektu ir prarado pusiausvyrą. Jai susvyravus stambi ranka suspaudė dilbį.

– Prašau atleisti, ponია, – šaltai suburbėjo tas uolinis objektas. Paaiškėjo, kad tai aukštas, tamsiaplaukis suirzęs vyras. Už jų stovinti ponია Volgreiv sunerimusi cyptelėjo.

– Aš pati kalta, pone, – šaltai į šaltą atsiprašymą atsakė Sara. – Skubėjau į laivą. – Vyras vis dar spaudė jos dilbį, ir Sara nedviprasmiškai nužvelgė pirštinėtą ranką.

– Į „Jarmuto padūkėlių“? – pasiteiravo vyras. – Manau, tai vienintelis laivas, prisišvartavęs prieplaukos gale.

– Taip, į jį. Eime, Mile. Sere!

Jis atlaisvino gniaužtus tik tam, kad prieš pasukdamas už sandėlio kampo išplėštų krepšius iš Saros rankų.

– Sere, – Sara nuskubėjo jam iš paskos. – Aš puikiai galiu susidoroti... Oi! Užgavau jūsų koją. – Tikriausiai užmynė jam ant pirštų arba susidurdama įspyrė, nes vyras šlubčiojo.

– Ne, neužgavote. Štai ir laivas. Leiskite man eiti pirmam, nes trapas status.

Sarai toptelėjo į galvą mintis, kad yra kalta dėl susidūrimo. Šiam grubiam vyrui, be abejo, nemalonu, kai žmonės komentuoja jo kojos traumą. Gal vis dėlto jis ir elgiasi kaip džentelmenas – labai šiurkštus džentelmenas.

Sara nuolankiai pakilo trapu, įsikibo už ištiestos rankos ir nušoko ant denio. Atsisukusi pažiūrėti, kaip tvarkosi Milė, pamatė, kad šiai pakilti į denį padeda jaunas tarnas. Tikriausiai tai džentelmeno patarnautojas.

– Labas rytas, ponija. Sere. Kapitonas Lokhartas, – į priekį žingtelėjo kresnas vidutinio amžiaus vyras nuo kramtomąjo tabako pageltusiais dantimis ir ilgais kaštoniniais plaukais, surištais į uodegėlę. Gestu nurodė jūreiviui paimti keleivių bagažą. – Panelė Periš ir ponas Smitas, tiesa?

Kapitonas klausiamai nužvelgė atvykėlius. Sara suprato, kad jos ranka vis dar remiasi į vyro gelumbės rankovę, ir tuoj pat ją atitraukė.

– Taip, aš panelė Periš. O čia mano tarnaitė.

– O aš esu Smitas, – džentelmenas mostelėjo tyliai laukiančio tarno link: – Jis su manim.

Ponas Smitas? O aš Devonšyro hercogienė. Niekada nepatikėsiu, kad kas nors taip manieringai kalbantis, toks arogantiškas ir turintis tokią nosį vadinamas Smitu.

– Kur kapitonas Barlou? – paklausė Sara, nukreipdama žvilgsnį nuo to išdidaus profilio.

– Ar jį pažinojai, ponija? Bijau, nuliūsi išgirdusi, kad jis mirė. Nukrito nuo prieplokos praėjusią naktį. Manau, buvo išgėręs. Labai liūdna. Dankanai, palydėk panelę Periš į jos kajutę.

Jūreivis pakėlė du krepšius. Sara nusekė paskui jį, o jai ant kulnų lipo Milė. Jie įveikė stačius žemutinio trapo laiptus – Sara prisiminė jūreivišką žargoną – ir trumpą kelią žemu, tamsiu, dvokiančiu praėjimu. Jūreivis atidarė kajutės duris, numetė vidun krepšius ir nykščiu dūrė laivagalio pusėn.

– Salonas štai ten, jei ko nors prireiks. Kokas ant viryklės paliks kavos. Pusryčiai vėliau, kai išplauksime, – tai taręs jūreivis šlepsėdamas basomis kojomis per lentas nuėjo.

– Grubus bjau... Eee, vaikas, – nusprendė Milė. Tai viena iš buvusios Saros darbdavės merginų. Labdarinjoji ponija gelbėjo jas iš vietinės prieglaudos ir

suteikdavo garbingas pareigas virtuvėje ar įdarbindavo tarnaitėmis.

Sarai pavykus atpratinti Milę nuo blogiausių žodžių iš jos spalvingo žodyno, paaiškėjo, kad ši protinga, gabi ir energinga mergina gali būti paaukštinta ir tapti kambarine. Laimė, ji su džiaugsmu sutiko lydėti Sarą, vyksančią užimti naujas pareigas. Nežinodama, ko tikėtis iš pono Kardju, nenorėjo rizikuoti.

– Šįryt jų tikrai netrūksta, panele.

– Taip, – sutiko Sara, bandydama nutaisyti linksmą balsą. Jūreivis buvo neišsilavinęs žmogus šiame rūsčiame pasaulyje. Jo netaktą galėjai lengvai suprasti ir tiesiog praleisti pro akis. Bet kalbant apie poną Smitą... Kažkodėl iš atminties nebluko tamsiai mėlynos akys. Jos nebuvo tokios šaltos kaip elgesys...

Sara krūptelėjo. Juk negalėjo leisti vienam valdingam vyrui nukreipti mintis nuo žinios apie kapitono Barlou mirtį. Sara pažinojo jūreivį tik iš jo pavardės, bet vis vien nerimavo. Galbūt girtuoklystė, nelaimingo atsitikimo kaltininkė, prasidėjo žlugus „Perišo laivybos“ kompanijai.

– Nemanau, kad verta vargintis išpakuoti daugiau daiktų. Pakaks patalynės, – Sara kritišku žvilgsniu nužvelgė kajutę. Du gultai, vienas viršum kito, pridengti plonais šiaudiniais čiužiniais, taburetė, į pertvarą įkaltos vinys ir abejotinai atrodantis kibiras kampe. Štai ir visas apstatymas. Tai matydama Sara džiaugėsi, kad susipakavo paklodžių.

– Jei pakabinsime ant tų vinių, – tarė ji, nutraukdama apklotą nuo apatinio gulto, – galėsime ten paslėpti kibirą.

– Taip, panele, – Milė papurtė švarias paklodes. – Maniau, kad jūreiviai privalo viską nušveisti iki baltumo. Jiems praverstų gerai apmokytų kambarinių pagalba.

– Kalbi apie denio valymą smiltainiu. Viršuje buvo pakankamai švaru. Nesvarbu. Tai tikrai geriau, nei sėdėti diližane su žmonėmis, nenutuokiančiais, kas yra muilas ir vanduo, ir užkandžiui pasirinkusiais didžiulę svogūno galvą. Vieną kartą man jau taip nutiko, – patikino Sara.

– Gal pažiūrėkime, kaip atrodo tas salonas? – išpakavus kelis daiktus pasiūlė Sara. – Manau, tai erdvė su suolais ir ant grandinių nuleidžiamais stalais. Vis dėlto gal ten valgyti bus įdomiau nei kajutėje. Galbūt sutiksime kitų keleivių. – Belieka tikėtis, kad malonesnių už poną Smitą. – Tada užlipsime ant denio. Laivas tuos išplauks.

Jos sutiko tylųjį džentelmeną, su pasibjaurėjimu apžiūrinėjančią saloną. Jis vos vos linktelėjo ir tęsė apžiūrą. Viename kampe įsijautę kažką aptarinėjo du prekeivius primenantys stambūs vyrai. Pamatę damas jie kilstelėjo nuo suolo, tada vėl prisėdo ir toliau sau dudeno.

– Eikime ant denio, – pasiūlė Sara ir pasuko žemutinio trapo link.

Pusiaukelėje buvo atviras liukas. Būrys jūreivių krovė į laivą keturkampę beveik metrą siekiančią dėžę, įvyniotą į drobę.

Nuo denio pasipylė nurodymų kruša.

– Atsargiau, nerangūs stuobriai!

Sara ištiesė ranką ir ieškodama bent menkos apsaugos vėl truktelėjo Milę į kajutės tarpdurį. Tuo metu dėžė kiek pasisukdama sutrinkėjo į denį. Drobės kampas užsikabino už geležinio žibinto laikiklio ir vienoje pusėje praplyšo.

Iš viršaus sklindantys keiksmi dar pagarsėjo, ir Sara rankomis užsispaudė ausis. Ji smalsiai, nesigėdydama apžiūrinėjo, kas slepiasi po plyšusiu audiniu. Tai buvo meistriškai iš geros medienos sukalta dėžė. Viršuje pūkavosi nedidelis įkaitinta geležimi išdegtas įspaudas. *R. B. ir R.* – prisimerkusi žvelgdama į jį perskaitė Sara. Kažin, gal tas keistas gumbuotas daiktas – karūna?

Užtraukę drobę į vietą vyrai pakėlė dėžę ir ėmė trapu leistis žemyn vilkdami kojas tarsi krabai, taip bandydami perkelti našta siauroje erdvėje.

Kai tik jūreiviai atlaisvino kelią, abidvi moterys patraukė ant denio. Susiradusios nedidelę laisvą vietelę prie turėklo tvirtai įsisupo į apsiaustus. Į vandenį krito virvės. Jūreiviai didelėje irklinėje valtyje iš visų jėgų bandė nukreipti „Padūkėlio“ pirmagalį pasroviui. Sarai toptelėjo mintis, kad upėje visada yra į ką pažiūrėti. Ji pajuto, kaip apima beveik pamirštas pasitenkinimo jausmas.

– Mums padės potvynis. Jis neš laivą tolyn, kol vėjas pakels bures, – giliai įkvėpdama tarė beveik pati sau. Pažįstami smaluotos virvės ir triumo vandens kvapai mišo su kvapais, sklindančiais iš sandėlių – egzotiškais prieskonių ir tabako, gličiais vilnos, gaiviais pjautinės medienos. Jos tėvas būtų galėjęs tiksliai nustatyti, kurioje vietoje palei dokus jie yra. Pakaktų užuosti orą aplink sandėlius.

Sara nesuskaičiuojamą daugybę kartų taip stovėjo šalia tėvo vienam iš jo laivų slystant į Temzę ir pradėdant savo kelią vandenyno link. Tėtis paėmė ją į laivą, kai jai tebuvo savaitė. Apie tai papasakojo, Sarai sukakus šešiolika metų.

– Vieną dieną verslui imsi vadovauti tu, princese.

Saros mama mirė gimdydama. Atrodė, kad tėčiui širdis neleidžia vesti antrą kartą, nors tai ir reiškė, jog neturės verslą paveldėsiančio sūnaus.

Per septynioliktąjį gimtadienį Sarai buvo pranešta, kad tėtis nusišovė įmonės kontoroje, vos kelios minutės prieš atvykstant antstoliams. Jo verslo valdytojas Jozijas Viltonas dingo užgrobęs jų geriausią laivą ir spėjęs duoti įsakymus, nukreipusius likusią jų nedidelio laivyno dalį nežinia kur. Visi seife gulėję pinigai ir obligacijos dingo kartu su juo. Sara liko viena kaip stovi. Nei šeimos, nei pinigų, tik vienos skolos. Viskas buvo parduota norint jas atiduoti: jų namas, sandėlis, mamos perlai...

Sara sumirksėjo nenorėdama, kad ašaros drumstų pro šalį slystantį tankiai apgyvendintų pakrančių vaizdą. Tuomet ji išgyveno ir susirado garbingą kompanjonės darbą pas labai tolimą giminaitę. O dabar, beveik po penkerių metų, turėjo gauti naują tarnybą. Ją parūpino pusseserė Eliza supratusi, kad ima silpti širdis. Sara ir vėl išgyvens. Ne, dar daugiau: ji klestės, nes dabar yra vyresnė, labiau patyrusi, labiau pasitikinti savimi.

Norfolkas turėtų tapti įkvepiančiu pokyčiu. Sprendžiant iš jos laiško, ponija Gledman buvo veikli moteris, mažo žemvaldžio iš Aklės, kaimo netoli Didžiojo Jarmuto, našlė. Ponia rašė, kad jai labai rūpi parapijos reikalai. Sara dar kartą pasidžiaugė, kad jai labai pasisekė. Ji nesiskųs ir mėgausis savo naujuoju gyvenimu. Žinoma, mėgausis.

– Šis džentelmenas primena žmogų, pametusį kroną, o radusį skatiką, – ponui Smitui einant pro šalį sušnabždėjo Milė. Kiek svyruojanti eiseną, regis, netrukdė jam išlaikyti pusiausvyrą mažajam laivui šokinėjant bangomis. Jas sukėlė vienas iš naujų garinių vilkikų, triukšmingai šurmuliuojančių neramiais Londono baseino vandenimis. – Jis toks pasipūtęs. Turbūt nė nežino, kas tas skatikas.

– Tyliau, – perspėjo Sara. – Jis grįžta.

Nikas žingsniavo deniu piktindamasis įkyriu skausmu šlaunyje ir keiksnodamas tikimybę, kad dvi jūroje praleistos dienos dar labiau tai sustiprins. Tačiau

privalejo pats įsitikinti, kokiomis gyvenimo sąlygomis turi tenkintis keleiviai šiuose pakrantės burlaiviuose. Sprendžiant iš požymių atrodė, kad jos baisios. Kad ir kaip ten būtų, tokia patirtis padės surikiuoti mintis.

– Panele Periš, – prabilo sustojęs šalia moterų. – Pri- mygtinai patariu pasitraukti į šalį. Kuo labiau artėsime prie žiočių, tuo stipriau siūbuos laivas. Tai ne koks ke- leivinis Ramsgeito garlaivis.

Kvaila moteriškė iš tiesų buvo įsitaisiusi ant turėklo. Viena ranka nerūpestingai laikė virvę, nusileidžiančią nuo stiebo ir tvirtinamą laivo šone.

Ne virvę. Vantas – štai kas tai. Tinkamas pavadinimas šiomis aplinkybėmis.

– Ačiū, pone... Smitai, – šaltai padėkojo ji nesitrauk- dama iš vietos. Žvelgė į jį kokybiško chereso spalvos akimis. – Puikiai sugebu išlaikyti pusiausvyrą. Buvau už šį mažesniame laive audrai siaučiant.

– Periš, – pratarė vyras staiga supratęs, kodėl pa- vardė jam pasirodė pažįstama. – Jūsų tėvas...

Jam nepavyko baigti sakinio. Panelė Periš pakilo.

– Mano tėvas miręs, pone. Eime, Mile, šiek tiek pa- sivaikščiokime. Turi išmokti išlaikyti pusiausvyrą, kol nepasiekėme jūros.

Ji tvirtai parodė man savo vietą. Tai buvo nauja patirtis, kuri Nikui nepatiko. Nuotaikos nepataisė faktas, kad ti- krai elgėsi šiurkščiai, įkyriai ir visiškai nusipelnė nieki- nimo. Ar panelė Periš tikrai buvo Ričardo Perišo duktė?

Jo karjerą jis visai neseniai aptarė su kitais prekybinių laivynų savininkais. Sprendžiant iš moters reakcijos, taip ir buvo. Jei taip, tai jos noras nekalbėti apie tėvą visai pateisinamas. Atsižvelgiant į tai, kieno nuomonės pasiteirautum, jis buvo arba nekalta nesąžiningo darbuotojo auka, arba neišmanėlis sukčius.

Nikas liko denyje. Stovėjo pasirėmęs į krovinius po brezentu laivagalyje, kol „Padūkėlis“ suko savo nosį į plačius žiočių vandenį. Dumbliname Kanvi Ailando pakrantės ruože uosto pusėje sužibo ryto šviesa. Čia tvyrojo švarus druskos kvapas. Londono baseino dvokas liko toli už jų.

Pagaliau panelė Periš ir jos tarnaitė grįžo nuo laivo pirmagalio. Nikas girdėjo, kaip ji paminėjo Graino salą ir Širnesą. O tada nuskambėjo juoko lydima pastaba, kad laikas paragauti pusryčiams siūlomų gardumynų.

Daili jauna mergina, pasižyminti tiesmuku savimi patikinčiu elgesiu, tokiu nepriderančiu vienišai moteriai. Ji turėjo tiesią nosį, matyt, skirtą užriesti, ir lenktus antakius. Šie buvo vienu atspalviu tamsesni už garbanotus plaukus, kyšančius iš po paprastos, skurdokos skrybėlaitės. Nikui niežėjo pirštus nutraukti ją nuo galvos ir sviesti į vandenį. Veidą puošė įžvalgios chereso spalvos akys – tikrai gražiausias jos bruožas.

Moterims nuėjus Nikas minutėlę luktelėjo, o tada nusekė paskui jas į apatiniam denyje esančią patalpą, didingai vadinamą salonu. Pakeliui stabtelėjęs pabeldė į

savo kajutės duris. Pendelis, jo patarnautojas, nerimavo apsirgęs jūros liga ir užsimerkęs gulėjo ant nugaros. Nikas įtarė, kad pilnas skrandis padėtų jaunuoliui labiau nei tysojimas laukiant pykinimo priepuolio.

Antrą kartą apsilankius salonas nepasirodė patrauklesnis. Iš tiesų apatinis denis buvo padalintas į dėžutes primenančias kajutes, paliekant tuščią atvirą erdvę bendram naudojimui. Nikas linktelėjo dviem keleiviams, jo manymu, prekybininkams, ir užsiėmė vietą stalo, prie kurio jie sėdėjo, gale. Tos dvi moterys sėdėjo prie kito stalo. Jos tyliai šnekučiavosi ir nė nežvilgtelėjo jo pusėn, bet Pendeliui įėjus tarnaitė pakėlė galvą ir apdovanojo jį žaisminga šypsena. Tada nudelbė akis, o jos skruostai paraudo.

– Atrodo, kai ką užkariavai, – sausai pastebėjo Nikas. Pendelis suraukė strazdanotą nosį.

– Ji kvaila jauna mergiotė, pone.

– Ne kažin kiek už tave jaunesnė, – pastebėjo Nikas. Anksčiau jam patarnavo Pendelio dėdė. Kai širdies smūgis privertė vyrą atsistatydinti, sau į pamainą rekomendavo sūnėną. Nikas dar neapsisprendė, ar jį linksmina, ar erzina jaunuolio bandymai dėtis dvidešimčia metų vyresniu.

Priešais juos trinktelėjo alavinis ąsotis. Kartu ant stalo atsidūrė du dideli porceliano puodeliai ir dvi skardinės lėkštės. Paskui jūreivį sekė kaulėtas maždaug dešimties metų berniukas ir mėtė peilius, šakutes ir šaukštus. Visi

jie buvo kiek aplankstyti. Jūreivis grįžo nešinas trimis didelėmis lėkštėmis, po vieną kiekvienai porai. Sudėjęs jas, kartu su berniuku dingo ten, iš kur atsiradę.

Pendelis įsispoksojo į maistą.

– Kas tai, pone?

– Silkė, – nustatė Nikas. – Ir šoninė – tikiuosi, kad taip – su kažkokiomis pupelėmis ir gabalu denio. Na, galbūt tai duona. Nusiramink, tavo skrandis bus dėkingas.

Tikėtina, kad pavalgius teks žiaukčioti. Vis dėlto Nikas pasmeigė gabalėlį šoninės, tėkštelėjo ant duonos ir atsikando. Prireikė šiek tiek laiko tai sukramtyti.

– *Tikriausiai* šoninė. Valgyk.

– Sere, – Pendelis narsiai kramtė ir galiausiai pastebėjo: – Bet silkės skonis geresnis nei kvapas.

– Galime tik viltis, kad dieną gausime duonos ir sūrio, – tarė Nikas prisiversdamas gurkštelėti to, kas, tikėtina, turėjo vadintis kava.

– Amen, – sumurmėjo sėdintysis šalia.

Sudomino? Pirkite knygą
APSIMESTI HERCOGO ŽMONA
bene geriausia kaina ČIA

*Netikra santuoka
Labai reali trauka...*

Piratams užgrobus laivą Nikolas Terelis, Severtono hercogas, išgelbsti nepažįstamą keleivę Sarą Periš tvirtindamas, kad ji – jo žmona! Jei pagrobėjai patikės, jog gaus išpirką už hercogienę, labiau ją vertins.

Nikolui tenka dalintis kajute su savo trikdančiais žavia netikra nuotaka...

Iškalbingoji Sara sužavi jį labiau už bet kurią debutantę. Vis dėlto būdama ponios kompanjone Sara visiškai netinka hercogui. Taigi, ar įmanoma jų tikra santuoka?

